

Dorin Bujdei

*Poveste
adevărată*

*Carte apărută cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
Teofan
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei*

DOXOLOGIA
IAȘI, 2010

Poveste adevărată

A m avut doi părinți care m-au iubit. Mi-ar fi oferit tot ce este mai bun pe lumea asta. M-au iubit atât de mult încât atunci când și-au dat seama că nu-mi pot oferi tot ce este mai bun pe lume, m-au dus odată în vizită la bunicul și acolo am rămas. Cinci ani de zile mi-au oferit tot ce-i mai bun. Atât de multe mi-au luat, și hăinuțe și jucării, încât aproape au umplut cu ele o pungă de plastic.

Vânătaile nu le-au mai băgat în pungă, mi le-au lăsat pe tot corpul. Să-mi amintească, probabil, de extraordinara dragoste cu care m-au copleșit în atât de lungă perioadă cât mi-au fost părinți.

Bun. Cum spuneam, într-o dimineată m-au trezit și mi-au spus să mă îmbrac repede. Am văzut cum mama îmi îndeasă într-o pungă puținele hăinuțe pe care le aveam.

- Hai mai repede, nu te mai moșmodi atât, mi-a strigat. Ești gata? Mergem...

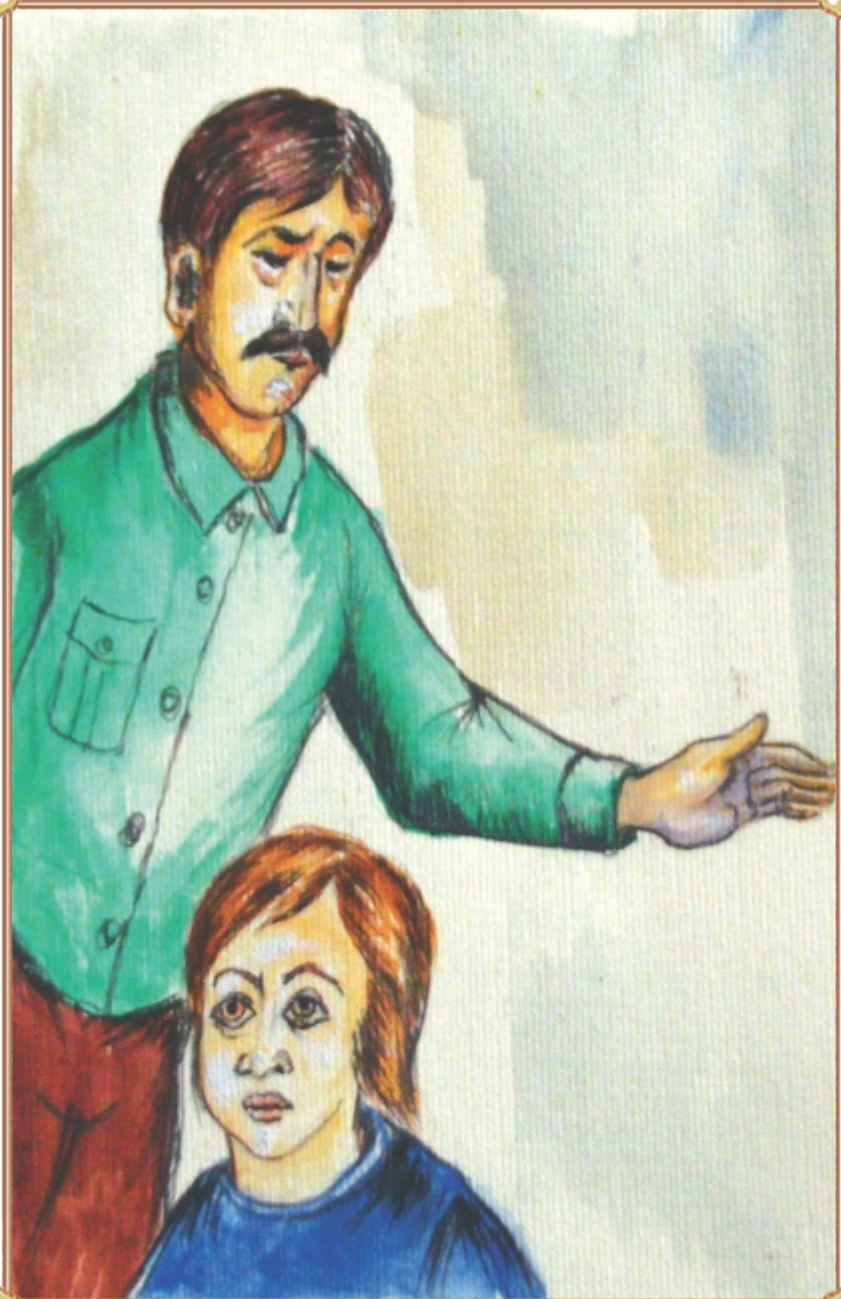
De mâncat nu mi-a mai dat. Am ieșit în stradă. Mama într-o parte, tata într-o parte, la mijloc eu. Mergeam atât de repede că eu trebuia să fug. Am ajuns la gară, am urcat într-un tren. “Asta da surpriză”, mi-am spus eu bucuros. Era prima mea călătorie cu trenul. Uitasem și de foame. Două ore cât a ținut călătoria am stat în picioare pe hol, privind pe geam. Nu m-a întrebat nimeni dacă mi-e cumva foame. Din tren, am trecut într-un autobuz cu care am mai mers încă o oră. Apoi, am mai avut de mers altă oră, de data asta pe jos. Ultima parte a călătoriei, trebuie să recunosc, nu mi-a plăcut deloc.

Mai mult mă târam decât mergeam. Încercam să nu rămân prea mult în urma lor pentru că nu-mi plăceau palmele pe care le primeam. Îmi plăcea, nu-mi plăcea, tot le luam. Oboseala și foamea nu mă ajutau deloc să merg cât de repede mergeau ei. Trebuie să recunosc, tata mă iubea tare, tare mult. Mai erau mai puțin de o sută de metri până la casa bunicului când m-a luat în brațe. “Hai mototolule!”, mi-a spus drăgăstos, “nici să mergi repede nu ești în stare”. Uitase, probabil, că aveam doar cinci ani.

În sfârșit, am ajuns la casa bunicului. O căsuță mică, așezată pe culmea unui deal, la marginea pădurii. Un mic cătun, uitat de lume. Format din câteva case aruncate pe coamele dealurilor. Ca să ajungi la cel mai apropiat vecin, aveai de mers cel puțin o jumătate de oră. Unul dintre motivele pentru care nu se vizitau unul pe altul. Alt motiv era și vârsta înaintată a oamenilor care trăiau aici. Tinerii plecaseră de mult spre oraș. Bătrânii nu mai aveau puterea să ia viața de la capăt, așa că au rămas.

S-au consolat destul de repede cu gândul că nu-i va mai căuta nimeni. Rar, foarte rar, câte unul din copiii lor își mai aducea aminte de ei. Venea grăbit, lăsa ce adusese, după care pleca și mai grăbit înapoi către oraș, gândindu-se că și-a făcut datoria. Da, câteodată, datoria unui copil față de părintele său se rezumă la o sticlă de ulei și o pungă de zahăr.

Iar ei, sărmanii bătrâni, rămâneau iar cu singurătatea lor. Își petreceau copiii cu privirea până când aceștia dispăreau în depărtare. Apoi îi petreceau cu amintirile. Amintirea zilelor când îi țineau strâns în brațe, dezmiardându-i, amintirea nopților petrecute lângă patul unde copilul zăcea bolnav, amintirea... Amintiri. Doar atât le-au mai rămas. Amintirile. Și așteptarea. Așteptarea clipei când, în liniște, vor părăsi această lume. Să nu deranjeze...

Când am intrat pe poartă, ușa casei s-a deschis, iar bunicul a rămas în cadrul ei, privindu-ne lung. Era prima dată când îl vedeam. Mai venise în oraș odată, la botezul meu, dar eram prea mic atunci pentru a-l ține minte. Din prima clipă mi-a plăcut.